

ратъ свадбаритѣ и като дойде попътъ, прати за момата ужъ да дойде да ти работи и щомъ дойде, набързо се вѣнчайте, за да нѣма врѣме тя да отказва.

Този съвѣтъ се харесалъ на чорбаджията и той заповѣдалъ да се пригответи всичко за свадба.

Като се събрали сватбаритѣ, чорбаджията повикалъ единъ отъ слугитѣ си и му поръчалъ да тича у съсъда и да му каже веднага да изпрати заедно съ него обѣщаното.

— Но, ако ти не бързашъ като вѣтъръ, — казалъ той като сочилъ юмрукъ прѣдъ лицето му, — тогава ще ти . . . .

Той не можалъ да се доизкаже, защото момчето пунало коня тѣй силно, като че пожаръ имало задъ него.

— Моятъ господаръ Ви поздравява и поръча да изпратите съ мене веднага обѣщаното, — казалъ слугата на бащата на момичето.

— Да, да, иди бързо на ливадата, тя е тамъ и я вземи! Слугата не изгубилъ нито минута. Като стигналъ на ливадата, момата събирала сѣно.

— Азъ дойдохъ да взема това що баща ти е обѣщалъ на моя господаръ, — казалъ слугата.

— Брей, видишъ ли? — казала момата. Добръ, добръ. А какъ ще е това нѣщо? — попитала тя. Ха, трѣбва да е бѣлата кобилка. Ето хее, дѣ пасе, иди я улови и му я заведи!

Слугата се качилъ бързо на кобилката и я пуналъ като вихрь къмъ дома на чорбаджията.

— Доведе ли я? — попиталъ чорбаджията.

— Да, ето я прѣдъ вратата.

— Заведи я тогава горѣ въ кѣщи.

— Ахъ, господарю, какъ ще бжде това нѣщо?

— Направи това що ти заповѣдахъ! И ако самъ не можешъ да ѝ надвиешъ, повикай на помощъ и други отъ моитѣ хора, казалъ богататаша, като мислилъ, че момата ще се противи.

Като видѣлъ сериозния изразъ въ лицето на своя господаръ, момчето разбрало, че заповѣдта му трѣбва да се изпълни на всѣка цѣна. То бързо излѣзло и повикало всички слуги да му помагатъ. Едни уловили коня отпрѣдъ, други го блѣскали отзадъ и съ голѣма мъжа сполучили да го изкачатъ по стълбата горѣ и да го вкаратъ въ стаята.

— Господарю, изпълнихъ заповѣдта Ви, — казало момчето. Но много мъжна работа бѣше тая — досега . . . .